

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 17Co/48/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6319201263
Dátum vydania rozhodnutia: 24. 02. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dušan Ďurian
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2021:6319201263.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Dušana Ďuriana a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Jozefa Zlochu, ako členov senátu, v spore žalobcu Slovenský futbalový zväz, IČO: 00687308, so sídlom v Bratislave, Tomášikova č. 18482/30C, zastúpeného právnym zástupcom SOUKENÍK - ŠTRPKA, s.r.o., IČO: 36862711, so sídlom v Bratislave, Šoltésovej č. 14, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. David Soukeník, LL.M, advokát a konateľ, proti žalovanému W.. E. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom v J., T. č. XXX/XX, zastúpenému právnym zástupcom Aequitas s.r.o., IČO: 36628841, so sídlom v Banskej Bystrici, Dolná č. 19, v mene ktorého pred súdom koná JUDr. Ing. Miloš Novák, advokát a konateľ, o ochranu dobrej povesti právnickej osoby, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Brezno č.k. 2C/21/2019-359 zo dňa 28.02.2020, ako súdu prvej inštancie, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie o určení výšky trov odvolacieho konania žalobcu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Stručný obsah napadnutého rozhodnutia (§ 393 ods. 2 prvá veta prvá rubrika Civilného sporového poriadku; ďalej len „C.s.p.“).

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia o výške náhrady trov konania (druhý výrok).

1.2 Z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobca sa po zmene žaloby voči žalovanému domáhal uloženia povinnosti „verejne sa mu ospravedlniť za neoprávnený zásah do jeho dobrej povesti, a to vo forme ústneho ospravedlnenia v regionálnej televízii TV Y. v relácii porovnateľného alebo rovnakého formátu, v akej nepravdivé skutočnosti uviedol, a písomne sa mu ospravedlniť v jednom z médií s pôsobnosťou na celom území Slovenskej republiky, ktoré prebralo nepravdivé skutkové tvrdenia žalovaného; žiadal, aby žalovaný uskutočnil ospravedlnenie v nasledovnom rozsahu: „Ja, W.. E. D., sa týmto ospravedlňujem občianskemu združeniu Slovenský futbalový zväz za neoprávnený zásah do jeho dobrého mena a dobrej povesti zverejnením nepravdivých a zavádzajúcich informácií týkajúcich sa občianskeho združenia Slovenský futbalový zväz, ktoré som uviedol v relácii TV Y. „T.“ dňa 21.05.2019 vo vzťahu k vypadnutiu futbalového klubu „FK X. G.“ z najvyššej slovenskej futbalovej ligy; skutkové tvrdenia ktoré odzneli v tejto relácii boli nepravdivé a zavádzajúce a došlo nimi k vážnemu a hrubému zásahu do dobrej povesti D. V. X., ako národného športového zväzu.“; súčasne sa žalobca voči žalovanému domáhal primeraného zadostučinenia vo forme náhrady

nemajetkovej ujmy spôsobenej neoprávneným zásahom do dobrej povesti v sume 1,- € a náhrady trov konania.

1.3 Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu zisteného vykonaným dokazovaním a právneho posúdenia veci, podľa ktorého dňa 21.05.2019 bola v regionálnej televízii TV Y. odvysielaná futbalová relácia s názvom „T.“, v ktorej vystúpil žalovaný a vyjadril sa nasledovne: „neviem ako mám začať, či mám začať s úsmevom alebo pustiť slzu dole, dole lícom ale.. ale chcem Vám, trochu Vás vrátiť do deja, ktorý nesledujete futbal, my sme pred dvomi týždňami vyvolali stretnutia na slovenskom futbalovom zväze za účasti zástupcov komisie rozhodcov a disciplinárnej komisie; sme urobili preto, že od začiatku jari máme pocit, že rozhodcovia v zápasoch, kde vieme preukázať, proti G. pískali všetko veľmi citlivo..; v prospech G. nepískali priame kopy alebo fauly aj keď sa jednalo o ruku alebo faulík v šestnástke, alebo aj situácie, kde mali byť udelené červené karty súperom, rozhodcovia reagovali ináč; na tom stretnutí, v podstate sme reklamovali dve rozbité hlavy, prasknuté lebky, kde neboli spískané ani.. ani fauly hej v.. a zase títo zástupcovia hlavne, hlavne člen rozhodcovskej komisie pán V., ktorý je veľmi vplyvný člen aj vzhľadom na svoj vek a skúsenosti, bohaté skúsenosti medzinárodného rozhodcu, nám vysvetlil, že boli to síce neprímerané tvrdšie zákroky ale .. ale to nebolo na pískanie .. inými slovami povedané .. hej no čo v tom, že .. že niekomu rozbili hlavu hej .. z G. a ho vyniesli, prečo by to mal rozhodca písať hej; viete to je, to ako vykladáme si sporné situácie; no po tejto sťažnosti, po tej komunikácii, prišiel ku nám pán rozhodca, ktorý nám odpískal minulý týždeň jedenástku so X. C., vďaka ktorej sme prehrali zápas, prišli sme o 3 body; pán rozhodca bol riešený a následnej rozhodcovskej komisii potrestaný; v novinách, prvýkrát v histórii sa nám ospravedlnil, povedal: „G. prepáč, ublížil som, hej, Vám.“; ale zápas nikto nezmenil, body.. body sme nezískali; tí, ktorí organizujú toto v pozadí, pretože to nie je, nie je to, že sa rozhodne rozhodca a zlyhá, hej, tak boli ako veľmi spokojní; ale to, že vďaka Y. sa to dostalo medzi desaťtisíce ľudí, tak .. reakcia zase v poslednom zápase na C., kde prišiel iný rozhodca, tiež skúsený rozhodca, hej, dobre hodnotený rozhodca, ktorý odpískal aj veľa dobrých zápasov, hej, tak.. v 4. minúte odpískal prvú jedenástku, v 45. druhú.. v 81. tretiu jedenástku; včera som hovoril so šéfom Z. B. T., pánom T. W. aj s jeho zástupcom a som sa pýtal, že koľko asi máme zápasov v Európe v tomto roku, kde rozhodca spískal 3 jedenástky, on hovorí že nie, lebo chceli sme to hľadať na internete, nenašli sme toto nič..; možno ešte na svete sa pozrieme, lebo toto sa nepíska ani v piatej lige; ja vzhľadom na to, že nie som tretí sektor ani nežijem z toho, čo mi z vlády vydelia peniaze na podporu nejakej bohumilej činnosti.. ale žijeme reálny život manažera, musím sa na to pozerať tak, že „pozrite G... vy prvú ligu hrať nebudete, my sme vám už pred 7-8 rokmi povedali, keď nebudete platiť, nebudete hrať prvú ligu.“; od roku 2014 doteraz sme päť rokov prvú ligu napriek tomu hrali, napriek tomu máme plno sporných situácií.. a bojujeme, bojujeme s futbalovým zväzom, ktorý sa riadi pravidlami fairplay; no akéže pravidlá fairplay, prosím Vás, keď je tam plno funkcionárov bývalých rozhodcov hej..; aj vrany, ktoré žijú dlho, vrana žije 200 rokov, vedia, že korupcia vo futbale a vo svete je, ona dlho na Slovensku nebola hej, ale už 100 rokov je; a za tých 100 rokov ten systém je vypracovaný, je sofistikovaný; ja sa mal spory s rozhodcami dávno, už mi aj manželka jedného veľmi významného rozhodcu odpísala, hej, že som zakomplexovaný dedinský inžinier a nebudem rozhodovať o tom, či vo futbale má byť poriadok alebo nie; toto všetko sa zberá, zberá, zberá, a preto dnes.. ja by som poprosil fanúšikov televízie Y., fanúšikov toho skutočného fairplay, ľudí, ktorí sa živia prácou, ktorí ráno vstávajú, chodia do roboty, musia odrobiť osem hodín, čakajú na výplatu a sú závislí na tých, ktorí ich riadia, keď chcú ísť zrelaxovať na futbal alebo na iný šport, prečo by mali pozerať na takéto, takéto výkony rozhodcov, nie je to fér; ja by som poprosil aj touto cestou fanúšikov, aby poradili nám, hej, čo v tomto robiť; čo robiť s takým futbalovým zväzom, kde prezident futbalového zväzu toto dovoľí; možno to je aj preto, že práve pochádza z tohto kraja, a keď už zarezal Bystricu, tak prečo by nezarezal aj G., hej; možno že to nie je, možno že mu krivdím; ja mu nechcem krivdiť hej..; mne, ja len nemôžem opomenúť to, že zarezal futbalistov, on neplatil platy; ale iných máme managerov, ktorí neplatia platy futbalistom; toto sa tu deje, a keď sa niekto rozhodne, že tento manschaft zlikvidujeme, tak takto sa správajú rozhodcovia; je normálne, aby my sme mali dve rozbité hlavy?; je normálne, aby rozhodca pískal tak jak v zápase, v kole predtým so X. C., je normálne tri jedenástky?; je normálne, aby proti G. sa kopalo osem jedenástok a v prospech G. ani jedna?; je to normálne?; je normálne, aby sme mali.. mali osem hráčov za pol sezóny po operácii, kde majú potrhane väzy, polámané nohy, rozbité hlavy; je to normálne?; asi nie; je to dobré? no asi to nie dobré; ja sa pýtam, ja sa obraciam aj na tých, ktorí toto zinscenovali a hľadal by som tých ľudí, hej, tých ľudí by som chodil od J. ďalej, smerom po J., aj keď my vieme, kto to robí, a pýtal by som sa ich, ja sa ich pýtam, či sú spokojní, či sa tešia viacej, či budú zdravší, hej, či sa budú tešiť, keď ich deťom sa bude páchať takáto krivda, ich vnukom; keď ich vnukom niekto v zápale boja rozbije hlavu a rozhodca neodpíska faul, či sú spokojnejší, či lepšie spia?; či budú mať lepšie mužstvo, hej, ale pýtam sa aj tých, ktorí v živote svoje

peniaze do futbalu nedali, do detí nedali, nevenovali priestor deťom, cudzím deťom, aby športovali; ja sa ich pýtam, a to sú rozhodcovia, ktorí takto to pískajú; nehanbia sa?; pravdepodobne do kostola nechodia a oni majú vieru len svoju, hej, tajnú organizáciu, stmelený kolektív, ktorý toto robí, takto to riadi futbal; no možno sa budete pýtať, čo urobí G., no neurobí nič; postavíme nový manschaft; budeme chlapcov pripravovať tak, aby sme hrali lepšie, aby sme dali viacej gólov, hej; nebudeme vychovávať futbalistov ku tomu, aby rozbíjali hlavy niekomu alebo faulovali; pôjdeme svojou cestou, my do prvej ligy zase, zase sa dostaneme; pravda pokiaľ sa nerozhodne tento stmelený kolektív, táto teroristická organizácia, hej, ktorá terorizuje futbal, hej, že nám bude robiť problémy aj v druhej lige; ale čo sa stane; my už dnes pred posledným zápasom so D. sme postavili 6 kamier; máme urobený svoj systém VAR; to znamená, my dokážeme nasnímať všetky pozície počas hry, a toto budeme divákovi dávať, hej, nech vidia, nech si urobia názor a ja budem znova apelovať, hej, na fanúšikov futbalu, hej, treba sa asi nad tým zamyslieť a možno, možno budeme musieť rozmýšľať, že či chceme, aby, aby futbal riadili jedni a tí istí ľudia 40 rokov, keď nedávajú do toho svoje peniaze, nedajú do toho svoje peniaze a nech robia či to je správne, asi to nie je správne; takže mňa, mňa toto neteší, mňa toto neteší, ale nech si každý uvedomí, hej, že my nikomu ako nič neodpustíme; a určite budeme žiadať futbalový zväz, aby tí rozhodcovia, ktorí nám ublížili v jarnej časti tejto súťaže, aby nikdy do G. neboli vyslaní; my zostriháme všetky sporné veci a dáme cez Vás v priebehu niekoľkých dní vonku to aj na internet, nech to ľudia vidia a nech si urobia názor; otázka je, či chceme, aby sa futbal rozvíjal na Slovensku alebo nie; my chceme; ale tento stmelený kolektív, ktorý má skratku SFZ asi nie; uvidíme, koho pošlú; možno príde rozhodca a povie „no pozrite sa neviem však, nepáči sa vám.. tri jedenástky sa Vám nepáčia? Ja spískam štyri.“; hej, a možno takto to bude pokračovať, hej; pretože zatiaľ toto je rekord, hej; pozrieme sa, či to nenahlásime aj do Guinnessovej knihy rekordov, aby ten rozhodca, keď túži po sláve, aby bol slávny, hej; a keď niekto spíska štyri alebo päť jedenástok, tak zase dáme oznam do Guinnessovej knihy rekordov, že máme rekordéra, ešte lepšieho, hej; ale myslím si, že to nemá, nemá s morálkou nič spoločné; takže neteší nás to; čakám na reakcie ľudí“; na uvedenú reláciu reagoval webový portál <<https://D..S..sk>> v článku pod názvom „C. G. sa obul do SFZ: Je to teroristická organizácia“, kde uviedol, že „po jesennej časti mali futbalisti z G. pred poslednými X. C. šesťbodový náskok; kým sa skončila základná časť, zveľadili tento odstup ešte o ďalší bod; vývoj v skupine o udržanie však nabral pre „železiarov“ nečakaný spád a už pred posledným kolom je jasné, že G. vypadne do II. ligy“; ďalej podľa tohto portálu „má žalovaný dôvod na hnev; terčom jeho kritiky sa však nestali futbalisti G., ale rozhodcovia, disciplinárna komisia, žalobca a jeho prezident I. T.“; pod podnadpisom „Aj XXX-O. E. E. o T. vo V.“ portál uviedol, že „G. nevyhrala v nadstavbovej časti ani jeden zápas, získala 5 bodov za remízy a že žalovaný v tom vidí sprisahanie“; pod podnadpisom „P. M. so D. D.“ portál uviedol, že „vypadnutie do II. ligy je pre žalovaného len zinscenované divadlo“; webový portál <<https://G..sk>> v článku pod názvom „G. má v D. E.. D. vinní T., zväz nazýva teroristami“ uviedol, že „žalovaný chrliť síru na rozhodcov či žalobcu; jeho tím prehral existenčný duel potom, ako rozhodca V. N. ukázal príkaz na biely bod; žalovaný sa obrátil vo videu (pozn. súdu - rozumej reláciu) k stretnutiu so šéfom Z. B. T., disciplinárnej komisii a komisii rozhodcov a zrátal krivdy, ktorými bolo podľa neho klubu ukrivdené“; podľa portálu „žalovaný vo svojich vyjadreniach pritvrdil a hnev smeroval predovšetkým na rozhodcov a na žalobcu, respektíve na prezidenta zväzu I. T.“; napokon uviedol, že „na Y. sa rozhodli priamo vstúpiť do boja za kvalitnejších rozhodcov“; webový portál <<https://D..D..sk>> v článku pod názvom „E. G. Y. o D. O.“ uviedol, že „žalovaný za vypadnutie G. hlavne rozhodcov; pustil sa však aj do prezidenta zväzu I. T.“; súd prvej inštancie nepovažoval za sporné, že žalobca je osobou verejného záujmu; nesporné bolo aj to, že Futbalový klub X. G. (ďalej aj „FK ŽP“) v práve ukončenom futbalovom ročníku 2018/2019 zostúpil z najvyššej slovenskej futbalovej ligy (V. B.) do II. ligy; dňa 21.05.2019 bola v regionálnej televízii TV Y. odvysielaná futbalová relácia s názvom „T.“, v ktorej sa žalovaný vyjadril k vypadnutiu FK ŽP z V. B. do II. ligy; sporným bolo, či obsah relácie bol spôsobilý zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu; súd prvej inštancie konštatoval, že „podľa žalobcu zasiahol žalovaný do jeho dobrej povesti tým, že ho spája s organizovanou účasťou na zinscenovaní vypadnutia FK ŽP z V. B., keď mal riadiť spôsob, akým rozhodcovia mali úmyselne rozhodovať v neprospech FK ŽP, ďalej ho spája s korupciou a s pojmom teroristická organizácia; žalobca uvedené vyvodil s poukazom na konkrétne výroky žalovaného; žalobca sa teda cítil byť dotknutý vyjadrením žalovaného v relácii, ktoré považuje za neoprávnený zásah do jeho práva na ochranu dobrej povesti“; podľa súdu prvej inštancie „pre posúdenie, či prejav žalovaného bol spôsobilý zasiahnuť do tohto práva súd zohľadnil aj širšie súvislosti týkajúce sa pôsobenia FK ŽP vo futbalovom ročníku 2018/2019; vyjadrenie žalovaného v relácii treba pritom vnímať komplexne, a teda jednotlivé jeho výroky nemožno vytrhávať z celkového kontextu a hodnotiť ich individuálne bez ohľadu na ostatný obsah vyjadrenia žalovaného“; z tohto hľadiska podľa súdu prvej inštancie „z vyjadrenia žalovaného v relácii ako jednoznačná vyplýva jediná skutočnosť, a to je jeho nespokojnosť s výkonom rozhodcov a s tým, ako

futbal na Slovensku vyzerá; uvedené v zásade rezonuje v celom jeho vyjadrení; rozhodcov kritizuje už v úvode, keď všeobecne uviedol, že proti G. pískali všetko veľmi citlivo, bližšie spomína rozhodcu v zápase na C. a pozornosť im tiež venuje aj v závere svojho vyjadrenia s rečníckou otázkou, či sa nehanbia, keď tak pískajú; žalovaný tím mal na mysli jednotlivé verdikty rozhodcov v súťažiach, ktoré podľa neho v konečnom dôsledku boli v neprospech FK ŽP; vo vyjadrení k podanej žalobe žalovaný poukázal na desiatku zápasov, kde mali rozhodcovia pochybiť, pričom uvedené pochybenia rozhodcov žalobca žiadnym spôsobom nespochybnil; možno súhlasiť s tvrdením žalovaného, že pokiaľ z ďalšieho kontextu vyjadrenia žalovaného v relácii, keď hovorí o „tých, ktorí organizujú toto v pozadí“, „o prezidentovi futbalového zväzu, ktorý toto dovoľí“, či z vyjadrenia „ja sa pýtam, ja sa obraciam aj na tých, ktorí toto zinscenovali“, ide o kritiku žalobcu žalovaným v tom zmysle, že napriek „nesprávnym verdiktom rozhodcov“ žalobca nezasiahol, nepristúpil k vykonaniu nápravy, ich pochybenia zostali nepotrestané, teda toto zlyhanie možno pričítať i žalobcovi; uvedené výroky však s ohľadom celkový kontext vyjadrenia nemožno vnímať tak, že by žalovaný tvrdil, že žalobca sa organizovane podieľal na zinscovaní vypadnutia FK ŽP“; ďalej podľa názoru súdu prvej inštancie „z vyjadrenia žalovaného nevyplýva, že by žalovaný spájal žalobcu s korupciou; žalovaný vo svojom vyjadrení poukazuje na korupciu vo futbale ako takú (ktorej sa okrem iných v minulosti dopustili aj členovia žalobcu) a jeho vyjadrenie „musím sa na to pozerať tak, že pozrite G... vy prvú ligu hrať nebudete, my sme vám už pred 7-8 rokmi povedali, keď nebudete platiť, nebudete hrať prvú ligu“ nie je tvrdením, že od FK ŽP žiadal úplatok žalobca za pôsobenie vo V. lige; hoci súd uznáva, že z takéhoto vyjadrenia žalovaného sa javí, že od klubu FK ŽP bol v minulosti nejaký úplatok žiadaný, žalovaný ale nekonkretizuje kto mal úplatok žiadať, čiže mohlo ísť aj o jednotlivých členov športového zväzu; v každom prípade žalovaný explicitne nespájal s korupciou žalobcu; navyše súd zdôrazňuje, že ani žiadny zo športových denníkov, ktoré predložil žalobca ako listinné dôkazy, si vyjadrenie žalovaného nespojil s korupčným správaním žalobcu či s tvrdením, že si žalobca od žalovaného žiadal úplatok“; nakoniec podľa súdu prvej inštancie „pokiaľ žalovaný vo svojom vyjadrení hovorí o „teroristickej organizácii, ktorá terorizuje futbal“, či o „stmelenom kolektíve“, súd opätovne zdôrazňuje, že žalovaný vo svojom vyjadrení kritizuje predovšetkým výkony rozhodcov, ich pochybenia a neobjektívnosť; dané termíny však treba hodnotiť s ohľadom na celkový postoj žalobcu vo vzťahu k FK ŽP, čo žalovaný zjavne považoval za nespravodlivosť, keď žalobca nijak tieto problémy neriešil, a to napriek tomu, že žalovaný na problémy v lige upozorňoval (čo rovnako žalobca v konaní nepoprel); za danej situácie potom použitie daných pojmov možno hodnotiť ako síce expresívne výroky vo vzťahu k žalobcovi, ktoré sú však s ohľadom na dianie vo futbalovom ročníku 2018/2019 (súd opätovne zdôrazňuje, že žalobca ani v najmenšom nespochybnil tvrdenia žalovaného o tom, že v desiatke zápasov FK ŽP s rôznymi futbalovými klubmi došlo k pochybeniam v rozhodnutiach rozhodcov), akceptovateľné; súd sa stotožňuje s názorom žalovaného, že dané výroky nemožno stotožňovať s páchaním trestnej činnosti, ale treba ich vykladať v zmysle ich obvyklého významu v slovenskom jazyku; pokiaľ teda žalobca neriešil problémy, na ktoré žalovaný upozorňoval, možno takéto jeho konanie považovať za presadzovanie svojej vôle (t.j. neriešiť problémy z dôvodu, že žalobca je najvyššou autoritou), čo v bežnom ponímaní možno subsumovať pod význam pojmu „terorizovať“; na základe uvedeného súd prvej inštancie žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol, pričom zdôraznil, že „pri rozhodovaní vychádzal z listinných dôkazov predložených do konania sporovými stranami; dôkazné prostriedky, ktoré do konania neboli predložené (žalovaným požadované výsluchy svedkov, vyžiadanie sťažností FK ŽP od žalobcu a vnútorného predpisu o nasadzovaní rozhodcov, obhliadka, predloženie žalôb podaných na rozhodcovský súd) nepovažoval za potrebné zadovážiť, nakoľko s podstatou sporu nesúviseli“.

1.4 Súd prvej inštancie rozhodol s poukazom na ustanovenia § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka; o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p. a plne úspešnému žalovanému priznal proti žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu.

2. Podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní (§ 393 ods. 2 prvá veta druhá rubrika C.s.p.).

2.1.1 Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu včas odvolanie zo dňa 17.04.2020 (č.l. 382-393 spisu); rozsudok súdu prvej inštancie napadol v celom rozsahu; vyjadril názor, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a vec nesprávne právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.).

2.1.2 Poukázal na skutočnosť, že predmetom konania bola ochrana dobrej povesti žalobcu ako právnickej osoby voči zásahom, ktoré spočívali vo vybraných výrokoch žalovaného, ktoré odzneli vo futbalovej relácii s názvom „T.“ odvysielanej na televíznej stanici TV Y. dňa 21.05.2019 (ďalej aj „relácia“); z pohľadu obsahu relácie boli v konaní sporné zásahy do dobrej povesti žalobcu a to (1) spájanie žalobcu s organizovanou účasťou na zinscenovaní vypadnutia futbalového klubu FK X. G. z prvej futbalovej ligy (originálny názov: V. liga), (2) spájanie žalobcu s korupciou vo futbale a (3) spájanie žalobcu s pojmom teroristická organizácia; súčasne poukázal na obsah relácie, ktorá je vo forme videozáznamu zverejnená na webovej adrese: <https://www.youtube.com/F.?v=Z>. a na úplný textový prepis relácie, ktorý je súčasťou procesného spisu.

2.1.3 V prvom rade zdôraznil, že žalovaný má významné postavenie v spoločnosti, pretože je osobou, ktorá je vzhľadom na svoje postavenie všeobecne známa a jej názor môže byť pre značnú časť adresátov mienkotvorný, a to nielen v oblasti futbalu, ale aj v iných oblastiach spoločenského života, pričom tento záver vyvodil zo skutočnosti, že žalovaný je jedným zo spoluvlastníkov spoločnosti FK X. G. a.s., ktorá je vlastníkom futbalového klubu FK X. G., súčasne je žalovaný predsedom občianskeho združenia T. XXX, ktoré je združením najväčších zamestnávateľov v Slovenskej republike a v neposlednom rade je žalovaný aj jedným zo spoluvlastníkov, predsedom predstavenstva a generálnym riaditeľom spoločnosti X. G. a.s., ktorá je jedným z najväčších súkromných zamestnávateľov v Slovenskej republike.

2.1.4.1 Žalobca vyjadril súhlas s názorom súdu prvej inštancie, že „pre vyhodnotenie neoprávnenosti zásahu do dobrej povesti právnickej osoby je potrebné skúmať celý kontext spornej relácie a nie len jednotlivé izolované výroky, ktoré sú jej súčasťou; rovnaký záver však na základe rovnakej logiky musí nevyhnutne platiť aj vo vzťahu k možnostiam ďalšieho (neskoršieho) vysvetlenia svojich výrokov už raz odvysielaných v relácii, a spôsobilosti takéhoto dodatočne poskytnutého vysvetlenia zbaviť sa zodpovednosti zo skoršieho (už dokonaného) zásahu do dobrej povesti žalobcu“; vyjadril názor, že súd prvej inštancie sa „nedostatočne zaoberal skutočným obsahom relácie v jej znení v čase jej odvysielania a bez zjavného dôvodu sa stotožnil so spornými vysvetleniami obsahu relácie uvedenými v následných vyjadreniach žalovaného“; v tomto smere podľa neho „zásahy do dobrej povesti žalobcu odvysielané v relácii boli jednoznačne pochopiteľné, s jasným významom slov a jasným adresátom kritiky; vysvetlenia obsahu relácie, ktoré neskôr a neverejne poskytol žalovaný v konaní sú v logickom rozpore s obsahom relácie“;

2.1.4.2 Argumentoval, že „pre posúdenie neoprávnenosti zásahu je prioritne potrebné prihliadnúť na celkovú informáciu (dojem), ktorú relácia podala pre priemerného adresáta; práve táto celková informácia (dojem) z relácie nemôže byť nepravdivá, resp. pravdu skresľujúca, inak by išlo o neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby“; v tomto smere analogicky poukázal na súdnu prax v prípade zásahov do osobnosti fyzickej osoby, podľa ktorej „zásah do osobnosti môže spočívať v nepravdivých alebo pravdivých tvrdeniach, a to v závislosti od pravdu skresľujúceho dojmu, ktoré sú tieto tvrdenia spôsobilé vyvolať, vzhľadom na formu ich vyjadrenia, vzhľadom na okolnosti za ktorých boli vyslovené, či vzhľadom na iné súvislosti“; za nespornú považoval skutočnosť, že „obsahom relácie je kritika; či už ide o oprávnenú kritiku najmä rozhodcov, resp. pomerov vo futbale, ako ju identifikoval súd prvej inštancie, alebo je v relácii prítomná aj neoprávnená kritika žalobcu, ako sa toho domáha žalobca; jediný subjekt, voči ktorému je kritika adresne (výslovne) v relácii smerovaná, je žalobca; ak sú v relácii pomenovaní aj iní adresáti kritiky, títo sú označení len všeobecne (rozhodcovia) alebo zámenami (tí, oni, atď.) a ich kritika slúži len ako súčasť kritiky žalobcu“; za potrebné preto považoval dôsledne sa zaoberať otázkou, akým spôsobom mohol byť najpravdepodobnejšie vnímaný obsah relácie pre bežného adresáta v danom čase a mieste vyslovenia tejto kritiky; vyjadril názor, že „pri hrozbe rizika neoprávneného zásahu do dobrej povesti subjektu zodpovedá práve kritizujúca osoba (žalovaný) za to, aby použil vhodné výrazové prostriedky a vhodne vyjadril svoje myšlienky tak, aby adresátom správne sprostredkoval svoj zamýšľaný názor; je pritom dokonca právne irelevantné, či osoba, ktorá zasahuje do dobrej povesti tak robí úmyselne alebo z nebanlivosti, alebo či ide iba o nesprávne volené slová (rétorickú nešikovnosť), pri ktorých sa dodatočne ukáže, že ak by boli myšlienky formulované správne, išlo by o oprávnenú kritiku“; nesúhlasil s názorom súdu prvej inštancie, že vyjadrenia žalovaného v relácii predstavujú v prvom rade kritiku futbalových rozhodcov a v častiach týkajúcich sa žalobcu ide o oprávnenú kritiku zo strany žalovaného, ktorá je dovolená, pretože podľa jeho názoru „ide v tomto smere o nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie a v prípade obsahu relácie ide o neoprávnené zásahy do dobrej povesti žalobcu (neoprávnenú kritiku)“.

2.1.5 Nesúhlasil s hodnotením kritiky žalovaného v relácii zo strany súdu prvej inštancie ako kritiky rozhodcov (bod 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku); vyjadril názor, že „žalovaný ako aj súd prvej inštancie svojou argumentáciou implicitne uznali, že objektom kritiky žalovaného v rámci relácie bol žalobca; uvedené vyplýva najmä z toho, že žalovaný vo svojich písomných vyjadreniach v konaní túto kritiku žalobcu bližšie odôvodňuje, resp. z toho, že súd prvej inštancie sa s takýmto bližším odôvodnením kritiky žalobcu stotožnil; túto otázku teda možno považovať za nespornú; súd prvej inštancie sa v zmysle vyššie uvedeného odôvodnenia stotožnil s názorom, že žalobcova zodpovednosť (ipso facto oprávnenosť kritiky) bola založená tým, že žalobca napriek sporným športovým rozhodnutiam rozhodcov namietaným žalovaným žiadnym spôsobom nezasiahol, nepristúpil k vykonaniu nápravy, ich pochybenia zostali nepotrestané, teda toto zlyhanie možno pričítať i žalobcovi; žalovaný sa v priebehu konania snažil navodiť dojem, že jeho kritika žalobcu smerovala k tomu, že tento pochybil, keď podľa názoru žalovaného nasadzoval nepripravených rozhodcov, rozhodcovia následne rozhodovali v neprospech futbalového klubu „FK X. G.“, rozhodcovia boli zo strany žalobcu nedostatočne školení a že rozhodcovia boli nedostatočne disciplinárne sankcionovaní za svoje pochybenia; takéto odôvodnenie kritiky je však celkom zjavne v rozpore s vyjadreniami žalovaného z relácie, odporuje kontextu relácie a nepodporujú ho ani použité výrazové prostriedky, ktoré majú konotácie s nie nedbanlivostným, ale s údajne organizovaným a úmyselne protiprávnym konaním žalobcu“; argumentoval, že „žalovaný sa v rámci relácie odvoláva na organizovanú skupinu osôb, ktorú pomenováva zámenami „tí“, „oni“, či slovnými spojeniami „stmelený kolektív“ a „teroristická organizácia“; je pritom nepochybné, že stmeleným kolektívom a teroristickou organizáciou mal žalovaný na mysli žalobcu, čo výslovne vyplýva z vyjadrenia žalovaného v relácii: „Otázka je, či chceme, aby sa futbal rozvíjal na Slovensku alebo nie. My chceme. Ale tento stmelený kolektív, ktorý má skratku SFZ asi nie.“; to, že teroristickou organizáciou myslel žalovaný taktiež žalobcu vyplýva v konečnom dôsledku aj z vyjadrení žalovaného v konaní; následne tomuto stmelenému kolektívu, resp. teroristickej organizácii pripisuje svoje problémy v prvej futbalovej lige (originálny názov: V. liga) a vypadnutie z nej, čo je evidentné z vyjadrenia žalovaného v relácii: „Pôjdeme svojou cestou, my do prvej ligy zase, zase sa dostaneme. Pravda pokiaľ sa nerozhodne tento stmelený kolektív, táto teroristická organizácia, hej, ktorá terorizuje futbal, hej, že nám bude robiť problémy aj v druhej lige.“; a stmelenému kolektívu opätovne pripisuje aj to, že riadil spôsob, akým rozhodcovia údajne mali úmyselne rozhodovať v neprospech futbalového klubu „FK X. G.“: „Ja sa ich pýtam, a to sú rozhodcovia, ktorí takto to pískajú. Nehanbia sa? Pravdepodobne do kostola nechodia a oni majú vieru len svoju, hej, tajnú organizáciu, stmelený kolektív, ktorý toto robí, takto to riadi futbal.“; o tom, že tento jav nie je len náhodný, ale organizovaný a riadený svedčí ďalší výrok žalovaného v relácii: „Tí, ktorí organizujú toto v pozadí, pretože to nie je, nie je to že sa rozhodne rozhodca a zlyhá, hej, tak boli ako veľmi spokojní.“; na základe uvedeného vyjadril názor, že „pre bežného adresáta relácie zrejmý záver, že futbalový klub „FK X. G.“ bol poškodený nesprávnymi športovými rozhodnutiami futbalových rozhodcov; tieto rozhodnutia však neboli výsledkom náhody, resp. výsledkom povahy okamžitého rozhodovania rozhodcov počas futbalových zápasov, ale boli výsledkom organizovanej, úmyselnej a dlhodobej činnosti okruhu osôb v neprospech futbalového klubu „FK X. G.“; tento okruh osôb, najčastejšie prezentovaný ako „stmelený kolektív“, resp. „teroristická organizácia“ bol jednak priamo stotožnený so žalobcom, a zároveň z kontextu celého obsahu relácie vyplýva, že ide o žalobcu (stmelený kolektív je ten, čo riadi futbal, stmelený kolektív má skratku SFZ, atď.)“; konštatoval, že „obsah relácie je jednoznačne postavený do roviny úmyselného konania zo strany žalobcu s cieľom poškodiť futbalový klub „FK X. G.“; obsah relácie nie je postavený do roviny určitej „sekundárnej“ zodpovednosti žalobcu, ktorý by nedostatočne školil a pripravoval futbalových rozhodcov, ktorý by nasadzoval neprofesionálnych rozhodcov, resp. ktorý by nedostatočne disciplinárne sankcionoval rozhodcov; za absurdnú považuje takú argumentáciu žalovaného, ktorou sa snaží údajne úmyselné a organizované konanie žalobcu, na ktoré poukazoval v rámci svojej kritiky, presunúť do roviny nedbanlivostného nasadzovania nepripravených rozhodcov alebo nepotrestania sporných športových zámkov, ako sa snaží dodatočne vysvetliť svoje výroky; aj ak by žalovaný obsahovo takto zamýšľal svoju kritiku z relácie, čo sa javí byť v rozpore so skutočným obsahom relácie, tak potom takúto kritiku podal v absolútne nevhodnej forme, ktorá ju robí neoprávnenou“; podľa súdnej praxe oprávnená kritika vychádza z pravdivých premís a zároveň z nich podľa zásad logického myslenia vyvodzuje správnu konklúziu; konkrétnou kritikou je kritika, ktorá sa opiera o určité konkrétne skutočnosti, ktoré musia byť notoricky známe, uvedené v hodnotení uskutočňovanom určitým subjektom; preto „ak by aj tvrdenia žalovaného o nesprávnych športových rozhodnutiach rozhodcov v neprospech futbalového klubu „FK X. G.“ alebo o nasadzovaní nepripravených rozhodcov boli pravdivé, stále by to neznamenal, že takéto javy boli úmyselné, zinscenované alebo organizované zo strany žalobcu alebo zo strany kohokoľvek iného; medzi premisou, ktorú vysvetľuje žalovaný vo svojich vyjadreniach v konaní (spor, či rozhodovanie bolo správne alebo nesprávne) a následkom, ktorým je

obsah relácie (posúdenie, či takéto rozhodovanie, ak bolo nesprávne, bolo úmyselné, organizované a zinscenované) nie je teda žiadna príčinná súvislosť“; nesúhlasil so záverom súdu, podľa ktorého „vo vyjadrení k podanej žalobe žalovaný poukázal na desiatku zápasov, kde mali rozhodcovia pochybiť, pričom uvedené pochybenia rozhodcov žalobca žiadnym spôsobom nespochybnil“, pretože uvedené vyjadrenie bolo podané pred zmenou pôvodnej žaloby, preto po zmene žaloby stratilo opodstatnenie; navyše „ak podstata sporu spočíva v úmyselnom, zinscenovanom a organizovanom konaní, ktorého sa mal v neprospech futbalového klubu „FK X. G.“ údajne dopustiť žalobca, potom je potrebné na úspešnú procesnú obranu žalovaného preukázať úmysel pri nasadzovaní údajne nepripravených rozhodcov, a nie preukazovať, či títo rozhodcovia sú alebo nie sú pripravení; tieto skutkové tvrdenia teda žalobca nemal vzhľadom na predmet konania dôvod výslovne popierať; bolo pritom nespornou povinnosťou žalovaného preukázať úmyselné zavinenie pri údajnom poškodení futbalového klubu FK X. G.“; nesúhlasil ani so záverom súdu prvej inštancie, že skutkové tvrdenie o zápasoch, kde mali rozhodcovia pochybiť nepoprel.

2.1.6 Nesúhlasil ani s hodnotením vyjadrenia žalovaného v relácii ohľadne korupcie zo strany súdu prvej inštancie (bod 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a v tomto smere považoval napadnutý rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný; argumentoval, že „z odôvodnenia rozsudku vyplýva zhoda na tom, že od futbalového klubu „FK X. G.“ bol žiadaný úplatok; súd prvej inštancie následne konštatuje, že takéto požiadavka na úplatok nebola spojená priamo so žalobcom a mohlo ísť aj o iného člena žalobcu, ktorý takýto úplatok žiadal; v prvom rade si dovoľujeme uviesť, že takéto posúdenie súdu je absolútne nepresvedčivé a samoúčelné; súd v zásade neodôvodnil, prečo sa priklonil na stranu žalovaného, len si z dvoch možných alternatív jednu vybral; v hypotetickej rovine rovnako, ako mohol žalovaný myslieť jednotlivých členov žalobcu, mohol myslieť aj žalobcu, čo súd v konečnom dôsledku implicitne pripúšťa; súd prvej inštancie tak argumentačne vytvoril situáciu, v rámci ktorej za rovnakého skutkového stavu mohol žalobu žalobcu potvrdiť alebo zamietnuť; takémuto odôvodneniu rozhodnutia chýba základná náležitosť riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia, s ktorým sa môže strana sporu aspoň elementárne stotožniť“; ďalej poukázal na výrok žalovaného, ktorý po výroku o úplatku v relácii bezprostredne nasledoval: „Ja vzhľadom na to, že ja nie som tretí sektor ani nežijem z toho, čo mi z vlády vydedia peniaze na podporu nejakej bohumilej činnosti .. ale žijem reálny život manažera, musím sa na to pozeráť tak, že „pozrite G. .. vy prvú ligu hrať nebudete, my sme vám už pre 7-8 rokov povedali, keď nebudete platiť, nebudete hrať prvú ligu.“ Od roku 2014 do teraz sme päť rokov prvú ligu napriek tomu hrali, napriek tomu máme plno sporných situácií .. a bojujeme, bojujeme s futbalovým zväzom, ktorý sa riadi pravidlami fair-play. No akéže pravidlá fair-play prosím vás, keď je tam plno funkcionárov bývalých rozhodcov hej...“; podľa názoru žalobcu „vyššie uvedený výrok bez akýchkoľvek pochybností navádza adresáta relácie k žalobcovi; naopak tvrdiť, že žalovaný nehovorí (nemusí hovoriť) o žalobcovi je zjavný a ničím neodôvodnený excés z logického myslenia pri posudzovaní obsahu a štruktúry relácie; ak bezprostredne po výroku o úplatku je priamo spomenutý žalobca, a to v takom zmysle, že napriek požiadavke (úplatku) už 5 rokov futbalový klub „FK X. G.“ hrá prvú ligu a bojuje s futbalovým zväzom, potom odôvodnenie Rozsudku sa javí byť ako absolútne nepresvedčivé a arbitrárne; žalobcovi ani nie je zrejmé, prečo by priemerný adresát mal pochopiť obsah relácie tak, že hoci futbalový klub „FK X. G.“ bojuje s futbalovým zväzom, t.j. žalobcom, tak úplatok si pýtal iný subjekt; ak by aj nešlo o úmysel žalovaného, ale o jeho rétorickú nešikovnosť, priviedol sa do nej sám žalovaný svojim expresívnym vyjadrovaním na adresu žalobcu, ktorý vyplýva z kontextu celej relácie; kritika žalobcu v rámci relácie je v zmysle vyššie uvedeného jednoznačne kritikou neoprávnenou“.

2.1.7 Nakoniec nesúhlasil ani s hodnotením vyjadrenia žalovaného v relácii ohľadne označenia žalobcu pojmom teroristická organizácia (bod 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku) a v tomto smere opätovne považoval napadnutý rozsudok za arbitrárny a nepreskúmateľný; označenie pojmom teroristická organizácia považoval za zjavný zásah do svojej dobrej povesti; zdôraznil, že za zásah do jeho dobrej povesti považoval uvedené tvrdenie aj samotný žalovaný, ktorý vo svojom vyjadrení zo dňa 15.07.2019 ponúkol ospravedlnenie v znení, že sa týmto ospravedľuje žalobcovi, „že ho dňa 21.05.2019 v relácii TV Y „T.“ označil za teroristickú organizáciu, ktorá terorizuje futbal. Uvedené tvrdenie je nepravdivé a neoprávnene ním zasiahol do dobrej povesti žalobcu“; preto vyjadril názor, že „právny názor súdu prvej inštancie uvedený v rozsudku je neudržateľný, vzhľadom na to, že súd sa ním odkláňa od zhodného vnímania pôvodne sporných tvrdení obomi stranami sporu; tento odklon od vnímania výrokov stranami sporu nie je pritom žiadnym osobitným a hlavne presvedčivým spôsobom zdôvodnený; ak teda samotný žalovaný bol ochotný a pripravený sa ospravedlniť za svoje výroky uvedené v rámci relácie (aj keď len čiastočne), je záver súdu prvej inštancie o nedôvodnosti žaloby uvedený v rozsudku neudržateľný“; nad rámec za nesprávny považoval aj postup súdu prvej inštancie, akým sa vysporiadal

s označením „teroristický organizácia“; poukázal na to, že „pocitové vnímanie slova terorizmus v jeho rôznych podobách, ktoré podľa jeho názoru v regióne Európy vrátane Slovenskej republiky (najmä po vzostupe teroristických útokov v západnej Európe po roku 2015) nabralo v uplynulej dekáde veľmi silné negatívne konotácie; považuje za absolútne nepriliehavé, ak sa na definíciu pojmu teroristická organizácia pristupuje cez definíciu slova terorizovať uverejnenú v slovníku slovenského jazyka pre roky 1959 - 1968; rozhodovacia činnosť súdu prvej inštancie pôsobí opätovne jednostranne v prospech žalovaného, ak sa slovnému spojeniu s tak negatívnym podfarbením prisúdi najmiernejší historický význam, ktorý vôbec nezodpovedá významom rôznych variácií slova terorizmus v čase a mieste odvysielania relácie“; ďalej argumentoval, že „súd prvej inštancie sa (nedostatočne) zaoberal výhradne analýzou samotného pojmu teroristická organizácia, avšak žiadnym spôsobom sa nezaoberal čisto difamačnou povahou použitia tohto pojmu v rámci kontextu celej relácie; označenie žalobcu pojmom teroristická organizácia bolo celkom zjavne v rámci obsahu relácie nepotrebné na kritiku rozhodovacej činnosti rozhodcov, resp. na inú kritiku žalobcu, slúži teda len na dodatočnú difamáciu; obsah kritiky vo vzťahu k žalobcovi tak nepôsobí ani pravdivo a ani vecne; s ohľadom na použitie pojmu „teroristická organizácia“ ide o celkom zjavne emočne ovplyvnenú kritiku spôsobenú prehrou futbalového klubu „FK X. G.“ v rozhodnom zápase v skupine o udržanie sa v prvej futbalovej lige a motivovanú hnevom k žalobcovi, ktorý má byť podľa žalovaného zodpovedný za vypadnutie futbalového klubu „FK X. G.“ z prvej futbalovej ligy; uvedené pre žalobcu zásadne spochybňuje objektivnosť žalovaného pri vyjadrenej kritike ako aj cieľ, ktorý takouto údajne oprávnenou kritikou sleduje; aj objektivnosť aj cieľ kritiky je pritom základným predpokladom na určenie, či ide o kritiku oprávnenú (dovolenú) alebo nie; žalovanému sa pri kritike žalobcu podarilo spojiť názov a povest' Žalobcu s troma najkritickejšie vnímanými javmi medzi širšou verejnosťou, t.j. organizovanou trestnou činnosťou, korupciou a terorizmom“.

2.1.8 Na základe uvedeného navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že jeho žalobe v plnom rozsahu vyhovie.

2.2 Žalovaný vo vyjadrení zo dňa 07.05.2020 (č.l. 408-419 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolaniu žalobcu uviedol, že sa v celom rozsahu stotožňuje s napadnutým rozsudkom, ktorý považuje za vecne správny a riadne odôvodnený; vyjadril názor, že „súd prvej inštancie vykonal riadne dokazovanie, dospel k správny skutkovým zisteniam a pri rozhodnutí o veci vychádzal zo správneho právneho posúdenia veci; žalobca v odvolaní žiadnym spôsobom nekonkretizoval, ktoré dôkazy mali viesť súd k inému zisteniu skutkového stavu, ani v čom považuje právne posúdenie súdu prvej inštancie za nesprávne; žalobca v odvolaní len zopakoval, ako on sám vnímal a vníma vyjadrenia žalovaného“; poukázal na to, že „žalobca síce vyjadril súhlas s posudzovaním výrokov žalovaného v relácii vo vzájomných súvislostiach s prihladnutím na celý obsah vyjadrení žalovaného v relácii, v ďalšom texte odvolania sa však opakovane zaoberá len niektorými výroky žalovaného a to navyše vytrhnutými z kontextu, pričom väčšiu pozornosť než výrokom žalovaného, ktoré skutočne odzneli žalobca venuje dojmu, akým tieto výroky na žalobcu pôsobili a pôsobia; dobré meno žalobcu však nemohlo byť poškodené žalovaným v dôsledku dojmov, ktoré žalovaný v žalobcovi vyvolal; uvedené sa týka predovšetkým údajného spájania žalobcu s organizovanou účasťou na zinscovaní vypadnutia futbalového klubu FK X. G. z prvej futbalovej ligy, pričom takéto tvrdenie ani vyjadrenie žalovaného nikdy neodznelo a to nie len v podobe spájania žalobcu s takouto činnosťou, ale ani v podobe zinscovania vypadnutia klubu FK X. G. a.s. z prvej ligy akoukoľvek treťou osobou; vo vyjadreniach žalovaného nie je obsiahnutá informácia, ktorú súdom podsúva žalobca, že vypadnutie klubu FK X. G. bolo zinscované“; vyjadril názor, že „pokiaľ mal žalovaný svojimi vyjadreniami zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, musí ísť o vyjadrenia žalovaného, ktoré skutočne odzneli a nie o vyjadrenia žalovaného, ktoré neodzneli; žalovaný nemohol zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu vyjadreniami, ktoré neodzneli, o ktorých sa žalobca len domnieva, že by mohli odznieť, lebo celkový dojem žalobcu je taký, že žalovaný chcel povedať niečo, čo nepovedal“; nesúhlasil s odvolacou argumentáciou žalobcu, podľa ktorej z vyjadrení žalovaného v relácii vyplýva, že „žalobca organizoval vypadnutie klubu FK X. G. a.s. z prvej ligy a podieľal sa na organizovaní korupcie“; v tomto smere považoval za potrebné poukázať na správnu úvahu súdu prvej inštancie, že „ani žiadny zo športových denníkov, ktoré predložil žalobca ako listinné dôkazy, si vyjadrenie žalovaného nespojil s korupčným správaním žalobcu, či tvrdením, že si žalobca od žalovaného žiadal úplatok; teda nielen žalovaný, ale aj športoví novinári reprezentujúci športovú verejnosť, ktorí vyjadrenia žalovaného interpretovali ako kritiku rozhodcov a disciplinárnej komisie; zo všetkých bežných adresátov vyjadrení žalovaného tak zrejme len žalobca nadobudol dojem, že žalovaný obvinil žalobcu z korupčného správania alebo podielu na zinscovaní vypadnutia klubu FK X. G. a.s. z prvej ligy; súčasne žiadny bežný adresát vyjadrení žalovaného nenadobudol dojem, že žalobca sa

dopustil niektorého z trestných činov terorizmu“; argumentoval, že nebolo jeho povinnosťou preukazovať pravdivosť dojmov žalobcu ohľadne existencie vyjadrení, ktoré mali podľa žalobcu odznieť v spornej relácii, pretože jeho povinnosťou bolo preukazovať výlučne pravdivosť skutočne uvedených skutkových tvrdení; naopak bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že sporné tvrdenia žalovaný v relácii skutočne uviedol; vyjadril názor, že „v rámci slobody prejavu a ochrany dobrého mena je potrebné rozlišovať medzi (i) skutkovými tvrdeniami uvádzanými žalovaným a (ii) názormi žalovaného; žalovaný pritom zodpovedá a preukazuje výlučne pravdivosť skutkových tvrdení, nie svojich názorov; uvedené je v súlade s právnou teóriou, v zmysle ktorej platí, že „medzi skutkovým tvrdením (faktom) a hodnotiacim úsudkom je z hľadiska dôkazného bremena rozdiel v tom, že pri faktoch odporca dokazuje pravdivosť ním vysloveného skutkového tvrdenia (faktu), v prípade hodnotiaceho úsudku odporca dokazuje pravdivosť skutočností, informácií, podkladov, z ktorých jeho hodnotiaci úsudok vychádzal a logickú súvislosť medzi informáciami, podkladmi, skutočnosťami slúžiacimi na vyslovenie vlastného hodnotiaceho úsudku a obsahom tohto hodnotiaceho úsudku“; žalobca pritom od žalovaného nepožaduje preukazovanie pravdivosti skutkového tvrdenia, ani preukazovanie logickej súvislosti medzi podkladmi a hodnotiacim úsudkom, ale preukazovanie pravdivosti dojmu, ktorý hodnotiace úsudky a skutkové tvrdenia vyvolali v žalobcovi; žalobca si tak v odvolaní zamieňa skutkové tvrdenia žalovaného s vlastnými dojmami a žiada od žalovaného, aby preukazoval, že dojmy žalobcu sú pravdivé alebo nepravdivé“; nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že „posudzovanie futbalových situácií je plne v kompetencii futbalového rozhodcu; uvedené je v priamom rozpore s disciplinárnym poriadkom žalobcu, ktorý umožňuje dodatočne ukladať disciplinárne sankcie za porušenie futbalových predpisov v konkrétnych futbalových situáciách; tvrdenie žalobcu, že posudzovanie futbalových situácií je plne v kompetencii futbalového rozhodcu nie je pravdivé, respektíve je neúplné, nakoľko žalobca (...) zamlčiava skutočnosť, že posudzovanie správnosti rozhodovania rozhodcov je predmetom prieskumu disciplinárnou komisiou žalobcu (vo vzťahu k hráčom) ako aj komisie rozhodcov žalobcu (vo vzťahu k rozhodcom)“; ďalej argumentoval, že nebolo preukázané tvrdenie žalobcu, že „vyjadrenia žalovaného u priemerného adresáta navodzujú dojem, že je to žalobca, kto organizuje korupciu a žiada úplatky; pokiaľ súd prvej inštancie dospel k rovnakému záveru o nepreukázaní tohto tvrdenia žalobcu nie je jeho rozhodnutie arbitrálne, ale vychádza z predložených dôkazov; naopak záver žalobcu, že vyjadrenia žalovaného vzbudzujú u priemerného adresáta dojem tvrdený žalobcom je len pocitom žalobcu nepodložený dôkazmi alebo logickou úvahou“; za nepochopiteľnú označil odvoláciu argumentáciu žalobcu, podľa ktorej „pocitové vnímanie slova terorizmus v uplynulej dekáde nabralo veľmi silné negatívne konotácie“; v tejto súvislosti vyjadril názor, že „pojem teroristický nikdy nemal pozitívne konotácie; je nespochybniteľné, že v posledných rokoch sa pojem teroristický dostal do slovníka širokej verejnosti, ktorá si je nepochybné vedomá teroristických útokov a teroristickej hrozby; práve s ohľadom na uvedenú vedomosť širokej verejnosti o teroristických činoch v poslednej dekáde je ťažké uveriť tomu, že by bežný adresát takéhoto výroku skutočne mal za to, že žalovaný svojim vyjadrením naznačuje, že by žalobca organizoval teroristické útoky alebo páchal iný trestný čin terorizmu ako tvrdí žalobca; naopak je zrejmé, že uvedené bolo použité len ako expresívny výraz na pomenovanie presadzovania si svojej vôle a šikanovania členov žalobcu; nemožno pritom súhlasiť s tým, že účel použitia takéhoto výrazu bol čisto difamačný; naopak kritika, hoci expresívna, mala vyvolať polemiku o situácii vo futbale a to aj v súvislosti s korupciou a chybami rozhodcov, na ktoré klub FK X. G. a.s. aj žalovaný opakovane upozorňovali; pojem teroristický bol pritom použitý v súlade s jeho obvyklým významom, ktorý je mu pripisovaný v hovorovej reči a nie v Trestnom zákone; žalobca bol žalovaným označený za organizáciu vynucujúcu si poslušnosť a odopierajúcu všetkým právo ju kritizovať alebo poukazovať na jej nedostatky; dôsledkom konania žalovaného bolo podanie žaloby o ochranu dobrého mena žalobcom presne v duchu doterajšieho prístupu žalobcu k svojim kritikom“; na záver uviedol, že žalobca vytrhol z kontextu jeho ochotu ospravedlniť sa za jeho označenie za teroristickú organizáciu, pretože prejavil ochotu „ospravedlniť sa za označenie žalobcu ako teroristickej organizácie, ak má byť tomuto vyjadreniu žalovaného pripisovaný význam podľa ustanovení Trestného zákona; žalovaný si skutočne nemyslí, že žalobca existuje na účely spáchania niektorého z trestných činov terorizmu alebo že by mal žalobca v úmysle poškodiť ústavné zriadenie alebo obranyschopnosť štátu, narušiť alebo zničiť základnú politickú, hospodársku alebo spoločenskú štruktúru štátu alebo medzinárodnej organizácie, závažným spôsobom zastrašiť obyvateľstvo alebo donútiť vládu štátu alebo iný orgán verejnej moci alebo medzinárodnej organizácie, aby niečo konala, opomenula alebo strpela (...), t.j. nešlo o ponuku na ospravedlnenie sa za výroky žalovaného v každom prípade, ako to prezentuje žalobca, ale výlučne pre prípad, ak by výrok žalovaného bol spôsobilý vyvolať dojem, že žalobca existuje na účely spáchania trestného činu terorizmu“; na základe uvedeného navrhol potvrdenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie.

2.3 Žalobca v odvolacej replike zo dňa 25.05.2020 (č.l. 432-441 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k vyjadreniu žalovaného uviedol, že žalovaný vo vzťahu k výrokom o organizovanom vypadnutí futbalového klubu FK X. G. z prvej futbalovej ligy opakovane prezentuje názor, že (1) žalobca podsúva žalovanému tvrdenia, ktoré tento nevyslovil (explicitne neodznali), (2) žalobca vytrhol z kontextu vyjadrenia žalovaného, na ktoré sa poukazuje a (3) žalobca venoval väčšiu pozornosť dojmu, ktorý v žalobcovi vyjadrenia vyvolali, ako samotným výrokom; zopakoval, že v konaní pred súdom prvej inštancie ako aj v odvolacom konaní po skutkovej stránke podrobne poukázal na „difamačnú povahu tvrdení žalovaného, ktorými spája žalobcu s organizovaným (teda nie náhodným) vypadnutím futbalového klubu „FK X. G.“ z prvej futbalovej ligy“; z vyjadrenia žalovaného je zrejmé, že podľa jeho názoru „v jeho vyjadreniach neboli obsiahnuté informácie, ktoré má súdom podsúvať žalobca, tieto si žalobca domyslel, resp. že ide iba o dojem žalobcu, ktorý sám o sebe nemôže zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu; argumentácia žalovaného teda skôr smeruje k tomu, že k neoprávnenému zásahu do dobrej povesti nemôže dôjsť tzv. celkovou informáciou (dojmom) z celého sporného prejavu“; v tomto smere poukázal na skutočnosť, že „žalovaný v rámci relácie výslovne (expressis verbis) spojil svoju neoprávnenú kritiku priamo so žalobcom, a to najmä cez pojmy „SFZ“ a „stmelený kolektív“; nie je teda pravdou, že žalobca by si zásahy do svojej dobrej povesti len domýšľal na základe právne neudržateľných konštrukcií, čo ostatne vyplýva už zo skorších podaní žalobcu v predmetnej právnej veci“; poukázal aj na aktuálnu súdnu prax (uznesenie NS SR sp. zn. 8Cdo/66/2018 zo dňa 26.11.2019), podľa ktorej „základným predpokladom pre vyhovenie satisfakčnej žalobe je, že došlo k zásahu, ktorý je objektívne spôsobilý privodiť dotknutej osobe ujmu na jej osobnostných právach, teda nevyžaduje existenciu následkov zásahu; k zásahu do osobnostných práv určitej fyzickej osoby môže dôjsť nepravdivými tvrdeniami, avšak aj takými skutkovými tvrdeniami, ktoré sú samé o sebe pravdivé, ale boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu skresľujúci, čím pôsobia difamačne, t.j. z aktuálnej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky teda vyplýva, že k zásahu do dobrej povesti osoby môže dôjsť akýmkoľvek tvrdením, ktoré podľa ďalších súvislostí, formy alebo iných okolností, za ktorých bolo tvrdenie vyslovené, pravdu skresľuje; žalovaný vybraním dvoch ústredných tém (korupcia a organizované vypadnutie futbalového klubu „FK X. G.“ z prvej futbalovej ligy) a opakovaným expresívnym (hanlivým) označovaním žalobcu a štatutárneho orgánu žalobcu vytvoril také okolnosti a súvislosti, ktoré tieto témy (javy) spájajú so žalobcom; v tomto smere žalobca zotrváva na názore, že žalovaný vyvolal stav, kde kombináciou nepravdivých tvrdení a tvrdení podaných pravdu skresľujúcim spôsobom neoprávnene zasiahol do dobrej povesti žalobcu“; pokiaľ sa žalovaný vo svojom vyjadrení bránil aj tvrdením, že v relácii ani neodznal jeho výrok, že žalobca by sa mal podieľať na vypadnutí futbalového klubu „FK X. G.“ z prvej futbalovej ligy, poukázal na skutočnosť, že „výrok o možnom bránení zo strany žalobcu v postupe do prvej futbalovej ligy je len jedným z viacerých výrokov, ktorými žalovaný poukazoval na organizované vypadnutie futbalového klubu „FK X. G.“ z prvej futbalovej ligy, ktoré odznali v relácii; súčasne takúto argumentáciu žalovaného považuje za účelovú a v rozpore s elementárnou výrokovou logikou; ide o základnú matematickú implikáciu, pri ktorej platí, že ak $A = B$ a $B = C$ potom nevyhnutne aj $A = C$; inými slovami, ak žalobca je stmelený kolektív, pričom v jednom súvislom texte je stmelenému kolektívu pričítané určité správanie, potom toto správanie je pričítané žalobcovi; difamačnú povahu tvrdenia nemožno hodnotiť len cez optiku použitých výrazových prostriedkov, ale taktiež cez celkový dojem s prihliadnutím ku všetkým súvislostiam a okolnostiam, za ktorých k tvrdeniu došlo; rovnaká argumentácia platí následne aj pri tvrdeniach žalovaného o úplatku, ktorý mal byť vyžiadaný od futbalového klubu „FK X. G.“ za zotrvanie v prvej futbalovej lige; ak žalovaný zasadil kontext relácie do kritiky žalobcu, uviedol tvrdenie o požiadavke na úplatok za zotrvanie v prvej futbalovej lige, ktoré by bol ťažko schopný zabezpečiť len samostatný rozhodca alebo skupina rozhodcov, a následne plynule pokračoval v prejave, že napriek tomu, že úplatok neposkytli, tak prvú futbalovú ligu hrajú a bojujú s „futbalovým zväzom“, potom dojem, ktorý žalovaný vyvolal, je jednoznačne nepravdivý a difamačný; žalovaný v konaní navyše ani žiadnym spôsobom svoje tvrdenie o požiadavke na úplatok nevysvetlil, takže žalovaný sa ani nemá ako stotožniť s iným vysvetlením ako tým, že žalovaný mal na mysli žalobcu“; s poukazom na viaceré výroky žalovaného v relácii vyjadril názor, že „pre konanie o ochranu dobrej povesti platí, že každý musí vedieť preukázať pravdivosť svojich tvrdení (dôkaz pravdy)“; so žalovaným možno súhlasiť, že na základe záverov súdnej praxe možno rozlišovať medzi skutkovými tvrdeniami a hodnotiacimi úsudkami, čo však neznamená, že hodnotiace úsudky sú v rámci konania o ochranu dobrej povesti právnickej osoby nenapadnuteľné; žalovaný v konaní nepreukázal, že by skutkové tvrdenia, ktoré uviedol v rámci relácie boli pravdivé, a ani to, že tam uvedené hodnotiace úsudky (podľa žalobcu značne difamačné) vychádzali z pravdivých skutočností, informácií a podkladov; do dobrej povesti právnickej osoby možno zasiahnuť nielen skutkovými tvrdeniami, ktoré sú nepravdivé, ale aj neprimeranými hodnotiacimi úsudkami, ktoré

majú difamačný charakter a sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti právnickej osoby (napr. nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 211/08 zo dňa 18.09.2008); zásahom pritom môže byť aj kritika, ak táto presiahla rámec oprávnenej kritiky (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/212/2007 zo dňa 23.09.2009); zákon pritom právnickej osobe poskytuje ochranu už aj v prípade, keď neoprávnený zásah dobrú povesť právnickej osoby len ohrozil, nemusí teda dôjsť k priamemu poškodeniu jej dobrej povesti“; pokiaľ žalovaný vyjadril názor, že spôsob, akým vnímal skutočnosť žalobca, je len jeho subjektívny dojem, pretože záver týkajúci sa organizovania korupcie žalobcom neprevzala žiadna spravodajská webová stránka so zameraním na šport, v tomto smere žalobca uviedol, že „medzi tým, ako prevzali obsah relácie spravodajské webové stránky a medzi tým, či svojim konaním žalovaný zasiahol do dobrej povesti žalobcu, nie je žiadna príčinná súvislosť; úlohou spravodajských webových stránok je pritiahnúť pozornosť čitateľa a sprostredkovať mu na obmedzenom priestore tie najzaujímavejšie vybrané informácie z väčšieho súboru všetkých informácií (ktorým bola relácia v jej celistvosti); ak žalovaný poskytne spravodajským webovým stránkam také ohromujúce informácie, ako je označenie žalobcu pojmom „teroristická organizácia“, potom obsah spravodajského pokrytia je determinovaný niečím úplne iným, ako je poskytnutie obrazu o celkovom dojme z relácie; spravodajské webové stránky pokryli obsah relácie tak, aby dosiahli na obmedzenom rozsahu čo možno najväčšiu čítanosť; prakticky všetky spravodajské webové stránky zvolili pútavý nadpis, t.j. zo siedmich článkov dominovalo päť krát téme titulku označenie „teroristická organizácia“, resp. „teroristi“, jedenkrát označenie „zločinecká organizácia“ a jedenkrát „sprisahania rozhodcov“; po titulku a podtitulku, ktorým spravodajská webová stránka uviedla tému, nasledovala pri všetkých článkoch bez rozdielu citácia vybraných tvrdení žalovaného a citácia stanoviska žalobcu, resp. jeho štatutárneho orgánu; citácie boli bez poskytnutia vlastných hodnotiacich úsudkov, ktoré by nasvedčovali, ako obsah relácie redaktori spravodajských webových stránok vnímali; vyvodzovať z takto štruktúrovaného spravodajského pokrytia najpravdepodobnejší dojem z relácie pre priemerného adresáta, ktorý si reláciu skutočne vypočul sa teda javí byť absolútne neodôvodnené; žalobca v tejto súvislosti uvádza, že pokrytie tvrdení Žalovaného v relácii spravodajskými webovými stránkami potvrdzuje dôvodnosť jeho žalobného návrhu a vyvracia účelovú argumentáciu žalovaného“; vo vzťahu k označeniu žalobcu pojmom teroristická organizácia vyjadril názor, že strany už len trvajú na svojej argumentácii, preto poukázal na obsah odvolania a uviedol, že „trvá na tom, že účel použitia tohto označenia bol výlučne difamačný a jeho jediná úloha v rámci použitého textu bolo zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu; úlohou tohto pojmu bolo podľa názoru žalobcu vyvolávať u adresáta negatívne asociácie s konaním žalobcu; použitie pojmu „teroristická organizácia“ vo vzťahu k žalobcovi bez akéhokoľvek skutkového základu je spôsobilé vyvolávať asociácie, ktoré zvädzajú adresáta k názoru, že žalobca sa dopúšťa páchania organizovanej trestnej činnosti, čo je samozrejme nepravdivé; ide o exces od logického myslenia, ak slovnému spojeniu „teroristická organizácia“ prisudzujeme najmiernejší historický výklad slova terorizovať, ktorý sa javí byť v súčasnosti neaktuálny alebo naopak, ak si žalovaný myslí, že priemerný adresát pozná skutkovú podstatu trestných činov terorizmu a tieto vie aplikovať na opis javov uvedených v relácii; teroristická organizácia je vo všeobecnosti vnímaná ako entita, ktorá sa vyznačuje protiprávnou činnosťou a ktorá je organizovaná, čo len dotvára zvyšný obsah relácie o údajnom organizovanom zinscenovaní vypadnutia a údajnej rozsiahlej korupcii“; pokiaľ sa žalovaný odvolával na skutočnosť, že žalobca je osobou absolútneho verejného záujmu, ako na poľahčujúcu okolnosť pre posúdenie miery ústavnej ochrany slobody prejavu pri kolízii s osobnostnými právami, dal žalobca do pozornosti skutočnosť, že „kritériom na posúdenie miery zásahu do osobnostných práv je nielen status osoby, do ktorej osobnostných práv bolo zasiahnuté ale aj status autora prejavu a úmysel, cieľ a motív jeho prejavu; v tomto smere žalobca opakovane spochybňuje, že úmysel pri prejave žalovaného v relácii smeroval k otvorení konštruktívnej diskusie o budúcnosti futbalu; spúšťačom neoprávnenej kritiky boli podľa názoru žalobcu vonkajšie okolnosti (vypadnutie futbalového klubu „FK X. G.“ z prvej futbalovej ligy) a zároveň žalovaný uviedol všetky difamačné tvrdenia vedome a úmyselne; uvedené vyplýva zo skutočnosti, že išlo o reláciu, do ktorej bol žalovaný vopred pozvaný, ktorá mala vopred vybranú tému a na ktorú bol žalovaný vopred pripravený; samotný obsah relácie bol s najväčšou pravdepodobnosťou natočený vopred ešte pred jej zverejnením a sprístupnením verejnosti, pričom žalovaný nevyvinul žiadne úsilie na úpravu ani len tých vyhlásení, za ktoré sa v súčasnosti navrhuje ospravedlniť“.

2.4 Žalovaný v odvolacej duplike zo dňa 26.06.2020 (č.l. 453-458 spisu) prostredníctvom svojho právneho zástupcu k odvolacej replike žalobcu uviedol, že „pokiaľ žalobca opakovane poukazuje na skutočnosť, že aj pravdivé tvrdenia sú spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu, ak boli uvedené takou formou, v takých súvislostiach alebo za takých okolností, že objektívne vyvolávajú dojem pravdu

skresľujúci, čím pôsobia difamačne, je potrebné uviesť, že (1) tvrdenia žalovaného boli pravdivé; (2) tvrdenia uvádzané v petíte, za ktoré žiada žalobca ospravedlnenie, žalovaný nikdy nepovedal a tieto výroky si žalobca len odvodzuje z toho, aký dojem podľa názoru žalobcu žalovaný vyvolal pri použití ním zvolených výrazových prostriedkov a (3) ako správne uviedol už súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku, žiadne športové spravodajstvo neprisovalo vyjadreniam žalovaného význam, ktorý im pripisuje žalobca“; vyjadril názor, že „neobstojí argumentácia žalobcu, že žiadne spravodajstvo neprisovalo vyjadreniam žalovaného význam, ktorý im pripisuje žalobca len z toho dôvodu, že spravodajské webové stránky pokryli obsah relácie tak, aby dosiahli na obmedzenom rozsahu čo možno najväčšiu čítanosť; pokiaľ by z vyjadrení žalovaného spravodajské médiá vyvodzovali obvinenie žalobcu z organizovania športovej korupcie, bola by takáto správa z hľadiska pútavosti porovnateľná s označením za teroristickú organizáciu; bez ohľadu na uvedené však platí, že žalobca sa v prípade analýzy písaného textu spravodajských článkov uvádzaného vo vyjadrení odchyľil od dokazovania toho, čo bolo napísané a vnímania vyjadrení žalovaného verejnosťou k špekuláciám o tom, prečo nebol obsah alebo štruktúra spravodajského článku iná“; pokiaľ žalobca v replike argumentoval výrokovou logikou s tým, že ak platí $A = B$ a zároveň $B = C$, potom $A = C$; uvedenú výrovkovú logiku je potrebné previesť na vyjadrenia žalovaného, ktoré skutočne odzneli v relácii, pričom následne v súlade s výrovkovou logikou platí nasledovné: „A - ak platí, že žalobca je stmelený kolektív („tento stmelený kolektív, ktorý má skratku SFZ asi nie“ z vyjadrenia žalovaného v TV Y.) a zároveň platí B - že stmelený kolektív riadi futbal, respektíve píska súťažné stretnutia („to sú rozhodcovia, ktorí takto to pískajú. Nehanbia sa? Pravdepodobne do kostola nechodia a oni majú vieru len svoju, hej, tajnú organizáciu, stmelený kolektív, ktorý toto robí, takto riadi futbal“ z vyjadrenia žalovaného v TV Y.), potom platí $A = B = C$, t.j. žalobca riadi futbal, respektíve píska súťažné stretnutia; ani pri použití žalobcom uvádzanej výrokovej logiky tak nemožno dospieť k záveru, že žalobca organizuje korupciu vo futbale; v súvislosti s korupciou vo futbale totiž žalovaný uviedol, že: „aj vrany, ktoré žijú dlho, vrana žije 200 rokov, vedia, že korupcia vo futbale a vo svete je, ona na Slovensku nebola hej, ale už 100 rokov je. A za tých 100 rokov ten systém je vypracovaný, je sofistikovaný“; v súvislosti s uvedeným výrokom tak absentuje údajná výrazová skratka, ktorú mal žalovaný vytvoriť v podobe stmelený kolektív = žalobca; pre vylúčenie pochybností žalovaný uvádza, že pri vyjadrení v TV Y. nemal v úmysle natrvalo a ani pre účely poskytnutého mediálneho vyjadrenia definovať žalobcu ako stmelený kolektív; uvedené zároveň nevyplýva zo žiadneho vyjadrenia žalovaného; pevné definície pojmov vytvárajú osoby pripravujúce (píšu) rozsiahlejšie vyjadrenia za účelom ich zostručnenia a sprehľadnenia (napríklad advokáti v podaniach) a v tomto význame nemajú miesto v hovorenom slove; vo vzťahu k výrokom žalovaného týkajúcim sa teroristickej organizácie síce platí, že žalovaný uviedol, že: A - ak platí, že žalobca je stmelený kolektív („tento stmelený kolektív, ktorý má skratku SFZ asi nie“ z vyjadrenia žalovaného v TV Y.) a zároveň platí B - že stmelený kolektív je teroristická organizácia („pokiaľ sa nerozhodne tento stmelený kolektív, táto teroristická organizácia, hej, ktorá terorizuje futbal“ z vyjadrenia žalovaného v TV Y.), potom platí, že $A = B = C$, t.j. žalobca je teroristická organizácia, uvedené vyjadrenie žalovaného nemožno stotožňovať s označením žalobcu za teroristickú organizáciu v zmysle Trestného zákona, ako to robí žalobca; naopak, je potrebné označenie za teroristickú organizáciu vnímať ako označenie za organizáciu, ktorá vládne pomocou násillia, zastrešovania, hrôzovlády v súlade s použitím expresívnejších výrazových prostriedkov a kritiky s nadsázkou, ktorá je v prípade osôb verejného záujmu dovolená; takýto význam pripisuje pojmu teroristický aj výkladový slovník slovenského jazyka a takéto použitie pojmu teroristický je bežné v hovorovej reči; nemožno predpokladať, že by primerane rozumný adresát vnímal vyjadrenie žalovaného ako obvinenie žalobcu z páchania trestného činu terorizmu a to zvlášť s prihliadnutím na dovetok použitý žalovaným (žalobca terorizuje futbal); uvedený význam pojmu teroristický (čin, organizácia) nie je historický, ako tvrdí žalobca, totožný význam pripisuje tomuto pojmu aj Krátky slovník slovenského jazyka 4. doplnené vydanie z roku 2003 dostupný aj elektronicky“; nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že nemal skutočný úmysel vyvolať vecnú diskusiu o korupcii v slovenskom futbale, keď vyjadril názor, že „je to práve žalobca, kto nevedie vecnú diskusiu o korupcii v slovenskom futbale, ale súdne konanie o ochranu dobrého mena, ktoré malo byť poškodené tým, že žalovaný poukázal na skutočnosť, že vo futbale je korupcia; žalovaný tým žiadnym spôsobom nespochybňuje ochotu žalobcu spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní pri vyšetrovaní športovej korupcie, ani schopnosť disciplinárnej komisie žalobcu sankcionovať odhalenú športovú korupciu, len poukazuje na skutočnosť, že ak existujú podozrenia zo športovej korupcie týkajúce sa v jednotlivých prípadoch (a) 11 hráčov a jedného trénera; alebo (b) 21 osôb z toho 13 hlavných trénerov; alebo (c) ovplyvňovania zápasu najvyššej súťaže v prospech víťaza najvyššej súťaže, potom je na mieste prinajmenšom diskutovať o systémových zmenách“; pokiaľ žalobca poukázal na skutočnosť, že nebolo preukázané jeho úmyselné konanie za účelom dosiahnuť vypadnutie klubu FK X. G. z prvej futbalovej ligy, pretože nedostatočná príprava

rozhodcov a ukladanie najmenej prísnych disciplinárnych sankcií, ktoré disciplinárny poriadok umožňuje uložiť v prípade previnení členov Žalobcu voči FK X. G. nie sú úmyselným konaním, zdôraznil, že „žalobca na seba vzťahoval všetky vyjadrenia žalovaného; je síce sympatické, že sa snaží prevziať zodpovednosť za pochybenia svojich členov (najmä rozhodcov, ktorí boli vo vyjadrení žalovaného najviac kritizovaní), škoda však, že len pre potreby tohto súdneho konania; žalovaný vo vyjadrení v TV Y. neoznačil žalobcu za osobu, ktorá úmyselne zorganizovala vypadnutie FK X. G. z V. ligy“.

3. Dôkazy vykonané v odvolacom konaní a ich vyhodnotenie (§ 393 ods. 2 prvá veta tretia rubrika C.s.p.).

3.1 V prejednávanom spore nevykonali odvolací súd v odvolacom konaní žiadne dôkazy a pri rozhodovaní bol viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.).

4. Zistený skutkový stav a právne posúdenie veci s prípadným odkazom na ustálenú rozhodovaciu prax (§ 393 ods. 2 prvá veta štvrtá rubrika C.s.p.).

4.1 Krajský súd, funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní podľa § 34 C.s.p., preskúmal vec bez potreby nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 C.s.p. len v rozsahu odvolania podľa § 379 C.s.p. a z dôvodov vymedzených v odvolaní podľa § 380 ods. 1 C.s.p. a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. ako vecne správny potvrdil.

4.2 Podľa § 387 ods. 1 C.s.p., odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

4.3 Podľa § 387 ods. 2 C.s.p., ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

4.4.1 Odvolanie žalobcu nie je dôvodné; odvolací súd preskúmal všetky podstatné odvolacie námietky žalobcu ako aj predchádzajúce konanie spolu s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie a udáva, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu žaloby žalobcu, v tomto smere si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie a v zmysle § 387 ods. 1 a 2 C.s.p. na tieto v plnom rozsahu poukazuje; na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a reagujúc na odvolacie dôvody odvolací súd udáva, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil; z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný (§ 379 C.s.p.; § 380 C.s.p.), pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami uvedenými v odvolaní a procesným postupom súdu prvej inštancie, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré sa týkajú procesných podmienok (§ 380 ods. 2 C.s.p.).

4.4.2 Odvolací súd sa po preskúmaní veci stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v prejednávanom spore neboli splnené zákonné podmienky na vyhovieť žalobe žalobcu; pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní bol postačujúci skutkový stav veci, ako ho zistil súd prvej inštancie, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal aj odvolací súd (§ 383 C.s.p.); pre rozhodnutie odvolacieho súdu o podanom odvolaní tak nebolo potrebné opakovať ani dopĺňať dokazovanie (§ 384 C.s.p.).

4.4.3.1 V prejednávanom spore sa žalobca voči žalovanému domáhal ochrany podľa § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého požíva právnická osoba ochranu pred neoprávneným zásahom do jej existujúcej povesti, ktorý je objektívne spôsobilý poškodiť, t.j. privodiť zmenu dobrej povesti na horšiu, či zlú povesť; dobrá povesť obsahuje predovšetkým určité morálne, ale aj kvalitatívne vlastnosti charakterizujúce právnickú osobu, podľa ktorých je hodnotená a prijímaná spoločnosťou; dobrá povesť predstavuje predovšetkým poctivosť, serióznosť, dôveryhodnosť, slušnosť, vážnosť, spoľahlivosť, ktoré zabezpečujú uznanie a ocenenie výsledkov jej práce v podobe služieb, výkonov, či výrobkov a rešpektovanie profesionálnej zdatnosti a odbornosti jej predstaviteľov; dobrá povesť je základná hodnota, ktorá podstatným spôsobom ovplyvňuje postavenie a uplatnenie výsledkov právnickej osoby v určitej oblasti spoločenského života; každá právnická osoba má právo na zachovanie

dobrej povesti, na disponovanie s ňou a v prípade neoprávneného zásahu do tohto práva iným subjektom, má právo na jej ochranu.

4.4.3.2 Zodpovednosť za neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka je založená na objektívnom princípe, t.j. bez ohľadu na zavinenie pôvodcu neoprávneného zásahu, jeho úmysel, či konanie v dobrej viere, a preto nie je rozhodujúce, či pôvodca zásahu konal úmyselne, či len nedbanlivo určité tvrdenia preberal a ďalej rozširoval, pričom sa spoliehal na ich pravdivosť, ako aj bez ohľadu na to, či si bol vedomý neoprávnenosti zásahu; následky neoprávneného zásahu preto nemôžu byť vylúčené dôkazom tzv. ospravedlniteľného omylu.

4.4.3.3 Neoprávnený zásah do dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka možno vyvolať uverejnením nepravdivých údajov dotýkajúcich sa dobrej povesti právnickej osoby, uverejnením síce pravdivých skutkových tvrdení, ktoré však majú osočujúcu povahu, a teda pôsobia difamačne, vyvolávajú znevažujúci dojem, a tiež údajmi pravdu skresľujúcimi, ktoré samé o sebe síce nie sú nepravdivé, ale sú podané takou formou a v takých súvislostiach, že môžu viesť ku skresleniu informácie podávanej verejnosti a v neposlednom rade aj uverejnením hodnotiacich úsudkov (kritiky), pokiaľ tieto (táto) vybočujú (vybočuje) z hraníc vecnosti, konkrétosti a primeranosti, čo do obsahu a formy; skutkové tvrdenia majú objektívnu povahu, a ako také je možné ich (dajú sa) overiť (dá sa dokázať ich pravdivosť); hodnotiace úsudky (kritika) sú vždy subjektívne, lebo sú výrazom názoru toho, kto hodnotiaci úsudok vynáša; v tomto zmysle neexistuje a nemôže existovať kritika objektívna; existuje len kritika vecná a nevecná; kritika je vnímaná ako súčasť slobody prejavu a umožňuje odhaľovať negatívne spoločenské javy a nedostatky; oprávnená kritika predpokladá, že pri nej nie sú prekročené medze vecnej a konkrétnej kritiky, a že je primeraná čo do obsahu, formy a miesta; vecná kritika vychádza z pravdivých skutočností (podkladov) a logicky z nich vyvodzuje zodpovedajúce hodnotiace úsudky; hodnotiaci úsudok musí byť záverom, ktorý na základe pravdivých skutočností, je možné logicky vyvodiť; nie je preto možné považovať za prípustnú (oprávnenú) kritiku takú, ktorá na skutkový podklad vôbec nenadväzuje, resp. zo žiadneho skutkového podkladu vôbec nevychádza; konkrétnosť kritiky spočíva v tom, že východiskové podklady tvoria konkrétne skutočnosti, ktoré musia byť uvedené, aby adresát úsudku mal možnosť úsudok preskúmať a vytvoriť si vlastný názor; kritika je primeraná, keď nevybočuje z medzí nutných pre dosiahnutie sledovaného a súčasne spoločensky uznávaného účelu (cieľa); ak kritika nespĺňa uvedené kritériá, ide o exces, ktorý je potom považovaný za neoprávnený (nedovolený) výkon práva kritiky, ktorý môže byť spôsobilý vyvolať neoprávnený zásah; je na pôvodcovi kritiky, aby preukázal, že existovala konkrétna okolnosť, ktorá ho oprávňovala na vyslovenie hodnotiacich úsudkov.

4.4.3.4 Pokiaľ ide o kategorizáciu výrokov na skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky, je potrebné poznamenať, že v hraničných a sporných prípadoch môže jeden výrok obsahovať tak atribút skutkového tvrdenia, ako aj atribút hodnotového súdu; potom ide o tzv. hybridné výroky; navyše posudzovaný výrok musí byť vždy vyhodnotený v širšom kontexte, a teda rozhodujúce bude celkové vyznenie dotknutého prejavu; súčasne je potrebné zdôrazniť, že hodnotiaci úsudok požíva z hľadiska slobody prejavu intenzívnejšiu ochranu ako tvrdenie faktov a pre jeho akceptovateľnosť je preto postačujúce, ak má určitý skutkový základ.

4.4.3.5 Osobitne pokiaľ ide o kritiku verejne činných osôb, tieto musia akceptovať väčšiu mieru verejnej kritiky ako iné osoby; v rámci kritiky verejnej záležitosti vykonávanej verejne pôsobiacimi osobami platí prezumpcia, že ide o kritiku dovolenú; preto v tomto prípade iba kritiku vecí alebo konania verejne činných osôb, pre ktorú celkom absentuje vecný základ a pre ktorú nemožno nájsť žiadne odôvodnenie, možno považovať za neprimeranú kritiku a to vždy až na základe vyhodnotenia celého prejavu uskutočneného vo forme literárneho, publicistického alebo iného útvaru (nikdy nemožno hodnotiť výlučne z kontextu vytrhnutý výrok alebo vetu); za osoby verejne činné sa pritom považujú nielen osoby priamo verejne činné, ale aj osoby, ktoré nepatria medzi politikov, ale vstupujú do obchodných alebo iných kontaktov s osobami, ktoré sa v politike oficiálne angažujú, súčasne vecou verejnou sú aj všetky agendy štátnych inštitúcií, ako aj osôb pôsobiacich vo verejnom živote a všetko, čo na seba upútava verejnú pozornosť; v prípade verejných vecí sú kritériá, podľa ktorých sa posudzujú skutkové tvrdenia a hodnotiace úsudky omnoho mäksie v prospech pôvodcov týchto výrokov.

4.4.4 V prejednávanej spore sa žalobca ako právnická osoba voči žalovanému domáhal ochrany svojej dobrej povesti voči zásahom, ktoré spočívali vo vybraných výrokoch žalovaného, ktoré odzneli vo futbalovej relácii s názvom „T.“ odvysielanej na televíznej stanici TV Y. dňa 21.05.2019 (ďalej aj

„relácia“); z pohľadu obsahu relácie boli v konaní sporné tvrdené zásahy do dobrej povesti žalobcu a to (1) spájanie žalobcu s organizovanou účasťou na zinscenovaní vypadnutia futbalového klubu FK X. G. z prvej futbalovej ligy, (2) spájanie žalobcu s korupciou vo futbale a (3) spájanie žalobcu s pojmom teroristická organizácia; žalobca opakovane (v samotnej žalobe a podanom odvolaní) poukazoval aj na záznam relácie uverejnený na internete, z čoho možno nepochybne vyvodit', že celý obsah relácie bol žalobcovi známy; je zrejmé, že súčasťou relácie boli okrem ústneho prejavu žalovaného aj ukážky jednotlivých sporných športových situácií z jednotlivých zápasov, ktoré mali byť podľa žalovaného zo strany rozhodcov posúdené nesprávne; súčasne jednotlivé situácie žalovaný popisoval aj vo svojom ústnom prejave na začiatku relácie (sporná penalta, resp. zranenia hráčov v jednom z posledných zápasov, vysoký počet jedenástok počas sezóny, vysoký počet zranených hráčov a podobne), pričom tieto podľa odvolacieho súdu predstavujú dostatočný skutkový základ pre hodnotiace úsudky (kritiku) prednesenú žalovaným v relácii; aj z hľadiska bežného života (bežnej skúsenosti) je zrejmé, že hodnotenie športových situácií vo futbale a iných športoch je predmetom širokého hodnotenia športovej ako aj laickej verejnosti, preto nie je dôvod nepovažovať jednotlivé športové situácie za dostatočný skutkový základ pre prípadnú kritiku činnosti rozhodcov a sekundárne samotného žalovaného; podľa odvolacieho súdu vzhľadom na postavenie žalobcu ako národného futbalového zväzu, ktorý dostáva aj niekoľkomiliónové dotácie zo štátneho rozpočtu (príspevok uznanému športu), je tento povinný zniesť vyššiu mieru intenzity kritiky svojej činnosti; odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením dôvodnosti podanej žaloby zo strany súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 1 a 2 C.s.p.); súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov a nesporných skutkových tvrdení strán posúdil žalobcom uvedené výroky z hľadiska, či boli spôsobilé zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu; odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný správne v rámci svojej obrany poukazoval na skutočnosť, že žalobcom prezentované výroky žalobcu uvedené v navrhovanom výroku rozhodnutia súdu vo veci samej (petit) skutočne neodznili v relácii v takom (doslovnom) znení, ako sú uvedené v petite a ide o určité implikácie žalobcu vyvedené z viacerých čiastkových výrokov žalovaného uvedených v relácii; odvolací súd zdôrazňuje, že výroky žalovaného uvedené v relácii ohľadom sporných skutočností (tvrdená organizovaná účasť žalobcu na vypadnutí futbalového klubu FK X. G. z prvej futbalovej ligy, spájanie žalobcu s korupciou vo futbale a spájanie žalobcu s pojmom teroristická organizácia), predstavujú hodnotiace úsudky, resp. polemické výroky, ktoré nevyžadujú dôkaz pravdivosti, ale postačuje dostatočný skutkový základ na ich prednesenie; odvolací súd sa stotožnil so súdom prvej inštancie, že ťažisko vyjadrení žalovaného v relácii predstavuje kritiku rozhodcov (pokiaľ ide o posúdenie konkrétnych športových situácií v neprospech futbalového klubu žalovaného), sekundárne ide o kritiku samotného žalobcu, že dopustil tento stav, ktorý podľa žalovaného škodí samotnému futbalu; súd prvej inštancie sa podľa odvolacieho súdu dostatočne venoval posúdeniu žalobcom označených výrokov z hľadiska ich povahy a následne z hľadiska výkonu práva kritiky žalovaným, ktorú podrobil posúdeniu, či ide o kritiku dovolenú, a to so zreteľom na požiadavku vecnosti kritiky (pravdivosti a konkrétnosti východiskových skutkových podkladov) a jej primeranosti (udržateľnosti); aj podľa odvolacieho súdu je pre posúdenie, či ide o kritiku dovolenú smerodajné vyznenie relácie v jej celkovom kontexte; z hľadiska spôsobilosti spornej relácie zasiahnuť do dobrej povesti žalobcu tak nebolo možné považovať za rozhodujúce len zistenia, či sa preukázali ako nepravdivé alebo difamačné niektoré žalobcom vyčlenené tvrdenia alebo vety, ale určujúce bolo aj v tomto prípade zhodnotenie vyznenia relácie ako celku; odvolací súd tu považuje navyše za potrebné zdôrazniť, že v prípade posudzovanej relácie; odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v prípade spornej relácie nešlo o reportáž ani o (bežné) spravodajstvo založené na objektívnych faktoch, ale o špecifický žáner (komentár s prvkami pamfletu) uverejnený ako názor žalovaného (jedného z majiteľov futbalového klubu), ktorý sa na podklade celej futbalovej sezóny bezprostredne po jej skončení vyjadril k jej priebehu z pohľadu klubu ako aj na fungovanie celej súťaže z hľadiska výkonov rozhodcov a samotného žalobcu ako futbalového zväzu, pričom zaujal k doterajšiemu fungovaniu odmietavý postoj; je zrejmé, že žalovaný jednotlivé slová a spojenia nepoužíval vždy v doslovnom význame, ale že sa použitím expresívnych a nadnesených výrazov (faulík, stmelený kolektív, teroristická organizácia, vrany, ktoré majú vedomosť o korupcii vo futbale) snažil zdôrazniť negatívne stránky fungovania rozhodcov a samotného žalobcu pri organizácii činnosti rozhodcov, pričom vyjadril svoj ostrý a odsudzujúci postoj k doterajšiemu fungovaniu (najmä rozhodcov); z tohto pohľadu bolo preto podľa odvolacieho súdu potrebné pristupovať aj k posúdeniu, či relácia vybočila z medzi akceptovateľnej kritiky; pri posudzovaní výkonu práva kritiky v takomto prípade je preto podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vo zvýšenej miere akceptovať väčšiu mieru expresivity, pobúrenia a provokácie, pričom použitie silnejších (expresívnych) výrazov bolo potrebné hodnotiť aj vo väzbe na zrejmy zámer žalovaného vyvolať verejnú diskusiu o tejto problematike; podľa názoru odvolacieho súdu neobstojí spochybňovanie tohto zámeru žalovaného zo strany žalobcu v priebehu odvolacieho konania,

pretože zo samotnej relácie jednoznačne vyplýva, že žalovaný sa výslovne dopytoval divákov (verejnosť) na ich názory, postrehy a odporúčania k predmetu jeho kritiky; súčasne zo skutočností, že jednotlivé svoje výroky žalovaný neupravil (napriek tomu, že relácia bola dopredu natočená, ako na to poukázal aj žalobca) vyplýva, že si bol vedomý jej čiastočne polemického obsahu a zrejme verejnú diskusiu (odozvu) k posudzovanej problematike fungovania futbalových rozhodcov vyvolať skutočne chcel; je nepochybné, že predmetom spornej relácie bola téma verejného záujmu (vrcholový šport); žalobca ako národný športový zväz, ktorý hospodári aj s verejnými zdrojmi, musí preukázať vyššiu mieru tolerancie a strieť vyššiu mieru záujmu o svoju osobu v súvislosti s informovaním a kritikou týkajúcou sa jeho fungovania, resp. výkonov rozhodcov, ktorých vysielala na jednotlivé futbalové zápasy; prejavy týkajúce sa verejného záujmu disponujú najsilnejšou prezumpciou ochrany a u žalobcu sú hranice akceptovanej kritiky širšie pokiaľ ide o vyvolanie všeobecne prospešnej diskusie vo veciach verejného záujmu; v danom prípade preto bolo potrebné vychádzať z toho, že u žalobcu, ako osoby verejného záujmu, sú širšie stanovené hranice kritiky a s tým spojená aj nižšia miera ochrany jeho práv, a že u neho platí prezumpcia oprávnenosti kritiky; pokiaľ ide o konkrétne použité výrazy „korupcia“ a „teroristická organizácia“, ani podľa odvolacieho súdu z relácie nevyplýva konkrétny výrok žalovaného, ktorý by korupciu a teroristickú činnosť v zmysle trestného práva priamo spájal so žalobcom; pojem teroristická organizácia použil žalovaný v spojení so žalobcom v rámci kritiky jeho činnosti vo futbale ako takom („terorizuje futbal“); súčasne platí, že v tomto prípade nejde o výrazy vulgárne, obscénne alebo hrubo urážlivé, ktorých primárnym cieľom by bolo hanobenie a zneuctenie žalobcu; v tejto súvislosti nie je významné, či tieto výrazy primárne pôsobia na emócie divákov, či ide o výrazy spôsobujúce negatívnu senzáciu, nedostatočne hodnotné, či bulvárne, pretože v rámci diskusie o verejných veciach je potrebné priznať ochranu aj takým výrazom, ktoré sú expresívne, neortodoxné, či prednesené so zveličením (o to viac, ak majú za cieľ rozpútať verejnú debatu alebo prilákať záujem verejnosti), inak by došlo k neprijateľnému zúženiu priestoru pre slobodné šírenie názorov a myšlienok; vzhľadom na uvedené dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil, keď aplikoval ustanovenie § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, ktoré aj náležite vyložil v súlade ustálenou súdnou a výkladovou praxou a rozhodovacou činnosťou najvyšších súdnych autorít, a dospel k správnejmu záveru, že žalobcom namietané tvrdenia a hodnotiace úsudky žalovaného v relácii nepredstavujú neoprávnený zásah do dobrej povesti žalobcu, pretože nepredstavujú neprípustné hodnotiace úsudky týkajúce sa činnosti rozhodcov a samotného žalobcu, ktoré by presiahli rámec oprávnenej kritiky, pričom forma a miesto ich verejnej prezentácie boli primerané legitímnemu cieľu (kritizovaným skutočnostiam); prednesenou kritikou žalobcu a rozhodcov v relácii nedošlo zo strany žalovaného k excesu pri výkone práva kritiky, ktorý by už nebolo možné tolerovať v demokratickej spoločnosti; napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie obstoí aj napriek ponuke žalovaného na ospravedlnenie za označenie žalobcu pojmom teroristická organizácia, pretože vzhľadom na obsah ponúkaného ospravedlnenia, ktorý sa nekryl so žalobnou žiadosťou žalobcu, nebolo možné túto ponuku posúdiť ako uznávací prejav žalovaného a súd prvej inštancie bol preto povinný oprávnenosť tohto tvrdenia (kritiky) žalovaného a tým aj dôvodnosť žaloby žalobcu v tomto smere posúdiť; nad rámec právneho posúdenia súdu prvej inštancie (na doplnenie bez vplyvu na správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie) odvolací súd udáva, že sporné výroky žalovaného prednesené v relácii týkajúce sa verejného záujmu patria pod ochranu slobody prejavu žalovaného, ktorej bolo dôvodné dať prednosť pred ochranou dobrej povesti žalobcu; v prípade kolízie práva na slobodu prejavu s právom na ochranu dobrej povesti treba vychádzať z požiadavky ich vyváženosti a proporcionality pri ich uplatňovaní, teda aby jednému právu nebola daná bezdôvodne prednosť pred právom druhým; z hľadiska skutkových okolností prejednávaneho sporu, postavenia žalobcu a predmetu sporných výrokov (otázka verejného záujmu) prevážil podľa odvolacieho súdu verejný záujem na slobode šírenia názorov pred čisto súkromným záujmom žalobcu na ochranu dobrej povesti; na základe uvedeného odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

5. Podstatné vyjadrenia strán prednesené v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal súd prvej inštancie (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 prvá veta C.s.p.).

5.1 V prejednanom spore odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie ani v obsahu spisu neidentifikoval žiadne podstatné vyjadrenia strán, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal.

6. Podstatné tvrdenia strán uvedené v odvolaní (§ 393 ods. 2 prvá veta piata rubrika C.s.p. v spojení s § 387 ods. 3 druhá veta C.s.p.).

6.1 Žalobca podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ C.s.p.) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). Skutkové zistenia súdu prvej inštancie z vykonaných dôkazov ako aj právne posúdenie veci však považuje odvolací súd za správne (body 4.4.1 až 4.4.4 odôvodnenia).

7. Na základe uvedeného odvolací súd napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil vrátane výroku o trovách konania, ktorý bol predmetom odvolacieho prieskumu ako závislý výrok (§ 379 písm. a/ C.s.p.) a odvolací súd ho tiež potvrdil, pretože zodpovedal výsledku sporu (plný úspech žalovaného v spore).

8. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci a v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. Nakoľko žalovaný bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný, priznal mu odvolací súd proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (100 %). Z dôvodu vykonateľnosti rozhodnutia o trovách konania formuloval odvolací súd výrok o nároku na náhradu trov odvolacieho konania do povinnosti ich náhrady (porovnaj napríklad uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/222/2016 zo dňa 23.03.2017, sp. zn. 6Cdo/57/2017 zo dňa 30.05.2017, sp. zn. 6Cdo/196/2016 zo dňa 22.06.2017 a sp. zn. 7Cdo/123/2016 zo dňa 04.04.2017). O samotnej výške náhrady trov odvolacieho konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

9. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.); dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) C.s.p. (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 C.s.p. nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 C.s.p.); na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom; dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.); povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).